

מזת יקזת הכרשה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

מסירות נפש בדרך של אברהם אבינו

במדרשים מובא באריכות הספור של אברהם אבינו עם הפסלים ששבה, ודבר זה לא נכתב במפרש כי אמונה עוברת מפה לאן מרב לתלמיד ומאב לבן, אמונה זורמת אצלנו בעורקים מאברהם אבינו. בפרט בימים אלו שרואים בחוש שרק ה' מנהל את העולם, וממלכות גדולות מתקבצות סביב עם ישראל, זה זעקה שאנו הבנים היחידים של ה' שמסוכב הכל בכדי להביא אתנו לשלמות.

כלנו מצפים שבקורב ממך נראה עין בעין בשבט ה' ציון, ודוקא עכשו בזמן של ההמתנה זה הנסיון, לרכש אמונה ובטחון בבורא, ואת הכח הזה ירשנו מאברהם אבינו שעמד בצד אחר מקל העולם, וכל נסיון וקשי רומם אתו בעוד אמונה ובטחון בבורא.

נביא כאן ספור מרתק על יהודי יקר שעבר נסיונות קשים בדרך חזרתו בתשובה, במיוחד נסיון שמזכיר את הנסיון של אברהם אבינו עם שבירת הפסלים.

גדלתי בדרום הארץ שלפני חמשים שנה הכל היה פרמטיבי רגוע ושליו, גרנו במושבה ממש בסמיכות לעזה של היום, לאבי היו שדות ענקיים ואנו פילדים אהבנו מאד את הארץ ואת האדמה, עזרנו לאבא והכל היה נפלא, בכל בקר היתה הסעה לוקחת אתנו ללמד בבית ספר בבאר שבע, <<

לקח מהפרשה

להכניס את רוח החיים של אברהם אבינו בתוך הבית

מהקדוש ברוך הוא 'אני כאן אני מנהל את העולם!' המצב שבו אנו נמצאים שכלם מבינים שאנו תלויים רק ברחמי ה' זהו זמן של הסרת הסתרה, ותלות גמורה בבורא לבד.

וזו העבודה שלנו בימים אלו שכלל ישראל נתונים בצרה ובשבביה - ה' ירחם עליהם ויציאם מאפלה לאורה וישובו כלם בריאים ושלמים במהרה - ה' מציץ עלינו ומעורר אתנו שנדבק בו שנבקש ממנו שנראה את אהבתו הגדולה ונשוב אליו מרב טוב, ולא מתוך יסורים.

בנביא מובא פעמים רבות שכאשר כלל ישראל היו נאמנים לה' הגויים לא משלו בהם, אולם כאשר כלל ישראל התרחקו מה', ה' שלח להם אויבים שונים שהצרו להם בכדי שישוּבו בתשובה.

במדרש (ילקוט"ש) מובא "אמר רבי יצחק, משל לאחד שהיה עובר במקום למקום, וראה בירה אחת דולקת אמה תאמר שהבירה הזו בלא מנהיג? הציץ עליו בעל הבירה ואמה אני בעל הבירה. כך לפי שהיה אברהם אבינו אומר תאמר שהעולם בלא מנהיג? הציץ עליו הקדוש ברוך הוא ואמה אני הוא בעל העולם!"

רקים את המצוות עם התבוננות ובבאור הדברים: ה' מצפה שנבקש אתו, שנדבק בו בכל למוד ובכל <<

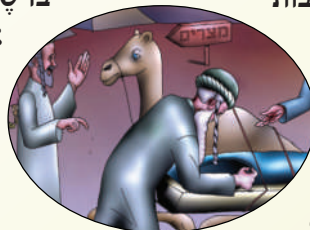
פרשת לך לך שמסמלת על הנאמנות של אברהם אבינו לקדוש ברוך הוא, הנה מוסדות היהדות. הנה הקדוש אומר שמי שאומר שהתורה הנה ספוגי מעשיות - מי שחושב שאברהם אבינו עם כל המעשים הגדולים שעשה זה היסטוריה בלבד, חלילה, והוא לא מקשר את התורה אליו, איה הוא מתקרב לקב"ה - תפח עצמותיו.

ובכל שנה כאשר אנו קוראים את הפרשיות שמדברים מהאבות הקדושים, עלינו להתגעגע אליהם, ולהתחקות אחרי מעשיהם ולהעמיק בדרךיהם, ולחיות את ה' על כל צעד ושעל, וכן לגלות זאת לסביבה שלנו.

העולם הזה הנו עולם של הסתרה שנראה שהכל מתנהל על פי הטבע, וזה הנסיון הגדול. אברהם אבינו חפש את ה' ואזי הציץ עליו בעל הבירה, ואנחנו צריכים להדבק בדרך של אברהם אבינו לחפש את הקב"ה בכל דבר שנעשה בעולם בכלל, ועמנו בפרט.

וזה יסוד האמונה, לחיות את ה' בכל עת ולדעת שהוא יתברך מסוכב הכל, וכאשר נזכה לכה נתמלא באהבה לבורא כבן המתרפק על אביו ואמו בהרגשה שלא חסר לו כלום.

בימים אלו ה' זועק אני כאן! ואין בלעדי! ובפרט עכשו שאויבי ישראל נשאו ראש ואין מי שיודע מה ילד יום, זו זעקה <<

מגפה ודוד המלך תקן מאה ברכות והמגפה נעצרה. ובבאור הדבר: ברכה הנה תמרוור לפני האכילה. אתה הולך לאכל, עצר! תתבונן רגע מי מביא לך אכל כל כך נפלא, טעים וססגוני, תחשב על כל האיברים שבגוף שהולכים ללעס, לטחון, לרפף ולעכל את האכל ובעוד נפלאות עצומים שה' עשה באכל. הקב"ה טבע באדם שהוא יצטרך לאכל שלש פעמים ביום ולא רק פעם בשבוע או פעם בחדש, כי ה' רוצה שנגיש שאנו תלויים ברחמיו, שנדבר כמה טוב ה' מרעיף עלינו בכל עת ונבא מכף לאהבת ה'.

וכאשר אנו מכריזים ומודים לה' מרב טוב לא צריך תזכורות כואבות שיעירו אתנו מההרגל שאנו שקועים בו, כי נעריך את ה' מרב טוב ולא מתוך קשי ודחוק. ובדאי שמאה ברכות זה תזכורות שנהיה דבקים בה' אך זה לא מספיק, כל אחד צריך לזכר בכל מעשה ובכל דבר את הקב"ה ולהתפעל מרב הכרת כל הטוב שבא אליו מאת ה'.

בל נהיה כמו ילד קטן שלא רואה את כל הטוב שהוא מקיף בו, אלא נתלהב מחסדי ה', לכל אחד יש משיכה והתרגשות בדבר אחר וצריך לנתב זאת לאהבת ה' וקרבנותו, ולכן נצטוונו על הקרבנות והכפורים - שאדם מתלהב ושמח בהם - להביא אותם לפני ה', וזה ריח ניחוח לפני ה', שהריח של הקרבן חביב לפני ה' אפילו שהוא לא ריח טוב במיוחד, וזה מלמד אותנו שגם כאשר אנו לא רואים את הטוב במיוחד, נדע שיש הרבה טוב ונודה על כך לה', לפעמים אדם לא משפיל להעריך את החסד שהתחתן ויש לו ילדים, אבל צריך להודות, כי על ידם אדם מקבל עולמות של טוב בזה ובבא.

לקחת לקח מעשי מהפרשיות המתוקות הללו

וזה היסוד שאברהם אבינו מלמד אתנו - הפרת הטוב - כמו שחז"ל מבארים באריכות שהוא חלק אכל לעוברים ושבים ואמר: תברכו לה', כך אנו צריכים לעשות עסק מהמעשים של האבות הקדושים. לא לתת לפרשיות המתוקות הללו לחלף מבלי שנקח מהם לקחים למעשה, להכניס בבית את ריח החיים של אברהם אבינו ולומר:

'ילדים יקרים, אברהם אבינו - אבא של פלנו היה דבוק בה', וכל הזמן הוא חשב כיצד להפיר טובה לקב"ה, הוא עמד וחלק לכלם אכל טעים ואמר: תברכו לה'. ולא תמיד היה לו קל, הוא עבר הרבה קשיים אבל הוא לא חשב לרגע שזה מקרה ושפרעה הוא זה שלקח את אשתו וכדומה, הוא הבין שה' תרא לו ומנסה אתו אם הוא קונה עוד אמונה בו יתברך. ואברהם קנה בכל נסיון עוד הכנעה לפני ה' ועוד נאמנות בלי שום שאלות. וגם אנו צריכים להאמין בקב"ה, שבדאי בכל מצב הוא עשה ויעשה עמנו אך טוב.

וכשם שאברהם אבינו שפך שיחו לפני ה' ובקש ממנו על כל דבר, כך אנו צריכים לומר לקב"ה: 'אנא, שמר על ישראל, תגאל אתנו מהגלות, תשלח ישועה לכל הנמצאים במצרה, תגלה את המלכות שלך בעולם, וכשם שאברהם אבינו קדש את שמך בפי כל באי עולם - כך תראה את חבתך לעמך ישראל וידעו כלם שאנו הבנים היחידים שלך ואתה שמר ומגן עלנו וכך נוכל לקדש את שמך בכל עת.

מעשה. מצוה - מלשון צות וחבור. כשם שאברהם אבינו חפש בכל עת מה ה' רוצה ממנו ובכל מעשה הוא חשב על ה', כך עלינו ללכת בדרכו של אברהם ולהדבק בה' בכל מצוה, לא לעשות מעשים יבשים מתוך הרגל לבד, אלא להכניס נשמה ומחשבה בכל מעשינו. ונתפס כמה דגמאות:

א. חז"ל מספרים לנו על אוונקלוס הגר שקרב אנשים כאשר הוא הכניס מחשבה בתוך מצות מזוזה, ללמדנו שכאשר נכניס מחשבה של קרבת ה' אנו יכולים להשתנות. אמנם המזוזה מכסה אולם פשנתבונן נשפיל שהיא מכריזה על אהבת ה' אלינו שברב אהבתו שומר ומגן עלינו, ואנחנו צריכים לגלות זאת ולחיות חיים של אמונה וקרבת ה'.

וכלשונו המתוק של הרמב"ם "חייב אדם להזהר במזוזה מפני שהיא חובת הפל תמיד. וכל זמן שיכנס ויצא יפגע ביחוד השם שמו של הקדוש ברוך הוא ויזכר אהבתו ויעור משנתו ושיגותיו בהבלי הזמן. וידע שאין דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים אלא ידיעת צור העולם. ומיד הוא חוזר לדעתו והולך בדרכי מישרים".

בפרט בימים אלו שאויבנו נכנסו לבתי ישראל וטבחו באכזריות מרבה ביהודים הי"ד, זה מעורר אתנו להתבונן שבכל דור ודור קמים עלינו ללותנו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם, ובכל יום ה' שומר עלינו שאויבי ישראל שמסביבנו לא נכנסים לתוך ביתנו.

וזה הענין שנצטוו ישראל במצרים לשים את דם הקרבן על המשקוף, קרבן מסמל לחסד ה' שמרב אהבתו ונאמנותו אלינו הוא מבריא את כל האברים שבגופינו והדם מגיע לכל פנה, והיו רואים זאת במוחש על אברי הקרבן ודמו) ואת זה נצטוו לשים על המשקוף ולהכריז שה' אוהב אתנו, אנחנו הבנים שלו והוא מגן עלינו ועתיד לגאל אתנו ובכח האמונה ה' שמר עליהם וגאל אותם.

ב. וכן מצות שבת מהותה אמונה ודבקות בבורא, במשך כל השבוע אדם שקוע במלאכתו והוא עלול לטעות שהוא בכחו מביא פרנסה ולכן צינו הבורא לשבות ולצאת מההרגלים והמחשבות החמורות ולהכריז שה' ברא את כל הבריאה והוא מחיה ומכלכל אתנו בכל רגע. ולכן אנחנו מקדשים ומכריזים "ויכלו השמים והארץ" - ה' ברא את כל הבריאה בשביל לקדש אתנו לו לעם ולתת לנו את התורה והמצוות - "זכר למעשה בראשית... ויציאת מצרים", שנזכר את גדלתו ואת הגאלות שהוא גאל וגואל אתנו.

ג. כאשר אנו מניחים תפלין על מקום השריר, נודה לה' שאין לנו גוון שרירים, כאשר אנו מניחים תפלין על המוח נזכר את המוח שפועל כל הזמן, שאין לנו אלצהיימר רח"ל ועוד רבבות של טובות, שהילדים שלנו בריאים, וכך נניח תפלין באהבת ה' וכמואמר דוד מלכנו (שם) "ואשתעשע במצותיך אשר אהבתי"

ד. וכן כל למוזד שלנו לא יהיה בכדי להעשיר ידיעות גרידא. חז"ל אומרים יסוד עצום, אין הקב"ה מונה דפים, ה' מחפש אדם שחי את הלמוד, "והגית בו יומם ולילה", כל היום מטל עלינו להתבונן בלמוד ולראות את ה' בלמוד, בתפלה ובמצוות.

ברכה - לעצור ולחשב

וזה גם יסוד הברכות, חז"ל אומרים שבזמן דוד המלך היתה

דוד מלכנו זרק אבן קטנה ונהרג את גלית, ללמדנו שאנו עושים רק השתדלות וה' עשה מלחמות. ולא צריך לחשב איך תעשה הישועה אלא להשליך את עצמנו על ה' ולבקש שלא יהיה נזק לשום יהודי ונגאל בקרוב, אמן.

ה. דוד מלכנו עשה פעולות של מלחמות בכדי שנגאח במוחש את יד ה' - שבתוך המלחמה היו ישועות מעל הטבע - מאידך, חזקיהו המלך אמר 'ראיתם כבר אצל סבא שלי איך ה' עשה מלחמות וכעת אני הולך לישון וה' לבד יעשה את המלחמה ויהרג את כל חילו הגדול של סנחריב, כי כבר ראיתם בחוש שלא צריך שום השתדלות אלא ה' הוא לבדו בעל מלחמות.

ו. צריך לזכר שאין למחבלים להם שום כח מעצמם כי לה' המלוכה ומושל בגויים. וזה היסוד של שמע ישראל שכלל ישראל זועקים בכל מצב שה' לבדו הוא אלקנו והוא עושה הכל, ואנחנו אוהבים אתו והוא גאל אותנו ממצרים ועתיד לגאול אתנו גאלת עולמים.

ז. הקדוש ברוך הוא לא עשה סתם מלחמה אלא לעורר אתנו שנתקרב אליו, שנקרא תהלים ונדבר עמו ומרב גדלתו בכל עת. ואם אנו מתרוממים ומתקרבים אליו יתברך, הוא לא צריך לשלח שוב תזכורות בכדי לעורר אתנו לשוב אליו.

וכענין המעשה שה' חובות להכבות' מביא על חסיד שפגע אנשים שבים ממלחמת אויבים חזקה, אמר להם, 'שבתם מן המלחמה הקטנה, התעתדו למלחמה הגדולה', אמרו לו 'ומה היא המלחמה הגדולה', אמר להם מלחמת היצר וחילו. - שתכלית המלחמה זה לא רק הנצחון על האויבים אלא נצחון האמונה על הכפירה וקדוש ה' על פני חילו ה'.

א. כאשר יהודים שרויים בצרה ובשביה עלינו ליחד זמן שבו אנו עוזרים ממרוצת החיים וחושבים על יהודים שהם או קרוביהם נמצאים בגוב האריות, ועל עשרות אלפי יהודים שנעים ונדים בצר במצוק בפחד ואימה וכן על משפחות שכולות יתומים ואלמנות ולבקש מכל הלב מה' - שיחוס ויחמל עליהם ויציאם לאור גדול ויגלה את מלכותו בעולם.

ב. בימים אלו שרבים מכלל ישראל שהיו תינוקות שנשבו מתחזקים באמונה וישיבים בתשובה לפני ה', גם אנו צריכים להתעורר לחשבון נפש מה התקדמנו משמחת תורה ובקער לבחן את הלב שלנו. האם התפללנו לה' מתוך דבקות כמו אותם משפחות שכולות או שאחד מבני משפחתם נחטף לעזה, רח"ל, שהם מתפללים מתוך תלות מחלטת בבוא, האם התחזקנו יותר בנאמנות לה' ושמרנו על העינים שלנו כראוי, האם התמלאנו יותר בחן וחסד וותרו עם הבריות? וכל התחזקות שוה לאין ערוך.

ג. הטבח הנורא והפוגרום הגדול שארע בשמחת תורה הנו חלול ה' שרואים ששם ה' היה למרמס. וכמו שדוד מלכנו אומר בתהלים "למה יאמרו הגוים איה אלהיהם". ואמרו חז"ל שהסוטר לועזי של חברו כאלו סוטר לועזי של מקום, היות שכל יהודי הוא חלק אלוך ממעל - כל יהודי הוא צלם אלקים - וכענין שאמרו חז"ל שכאשר יהודי סובל הקב"ה אומר 'קלני מראשי קלני מזרועי', ולבקש שיתקדש ש"ש.

ד. חז"ל (סנהדרין קט) דורשים על הפסוק "יתן כעפר חרבו קקש נדף קשתו" שהעפר של אברהם אבינו הפך לחרבות ברזל, וזה למוד עבורנו ש"לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות", וכן

פנינים מנווירים

של קינו, עד היכן יצא לב האדם רע" כאשר הוא לא עבד על מדותיו, והוא לא מוכן לראות שהשני מצלח ממנו - שאדם יכול להרג את אחיו מרב קנאה ומחלוקות.

נזכר שיש קונה עולמו בשעה אחת, ויש מפסיד עולמו בשעה אחת, אם נשאר איתנים ושלמים בכל נסיון, לא נתמרמר ולא נעשה מחלוקות עם בני אדם, גם כאשר אנו צודקים, קנינו באותו זמן את העולם הבא שלנו.

וזה מה שרחל אמנו למדה את כלל ישראל, כאשר הם ירדו לגלות - על שהיה להם שנאת חנם, ואמרה להם 'תדעו שאני שוכבת פאן רק בכדי שתלמדו ממני לותר על הכל למען הזולת, כשם שאני ותרתי לאחותי בחיי ובפטירתי, שתקבר עם יעקב והעקר שתרגיש הכי טוב בעולם'. וכאשר כלל ישראל יפנימו את היסוד הזה הם יצאו מהגלות שבאה על הסר מדות טובות קנאה ושאנה,

פרשה זו הנה מוסר השכל בעבורנו שנתר תמיד הזולת, ולא נחפש להתבלט ולקחת הכל לעצמנו, אלא אדרבא נותר לזולת ונתן לו את ההרגשה הטובה והנוחה ביותר, וזו המעלה הגדולה ביותר.

בפרשתנו אנו קוראים על לוט שחפש לעשות מחלוקות מחמת שהוא לא היה כנוע לאברהם אבינו, והרגיש את עצמו שהוא יודע והוא מסתדר לבה, ושכח שכל מה שיש לו זה בזכות שהוא היה עם אברהם אבינו. וכאשר ראה זאת אברהם הוא נפרד ממנו ואמר אפלו אם תלך לימין אני אלה לשמאל, כי היכן שאברהם נמצא זה הימין, מאידך היכן שלוש נמצא עם כל המחלוקות וחסר ההכנעה שלו, זה שמאל.

התורה מפרטת את כל זה, ללמדנו כמה עלינו לקבל תמיד מהתלמידי חכמים והצדיקים וכמה עלינו להזהר מהמחלוקות, ואפשר לתן טעם, מדוע לא פתחה התורה במצוות, כי לפעמים אדם יכול לריב בשביל לקום מצוות ועוד להרגיש צדיק שהוא עושה מחלקת לשם שמים, וכענין שאמרו חז"ל "דרה ארץ קדמה לתורה".

ובכל זמן יש לאדם נסיונות אם לריב עם השכנים, או עם האשה ועם החברים. ועלינו לזכר שאנו בנסיון וה' בחן אותנו אם אנחנו מותרים או מחפשים לנצח. ולפיכך פתחה התורה במעשה החמור

וכך חלפו להם השנים.

הורי כבדו את מסרת ישראל ואת החגים אבל חוץ מזה לא ידענו הרבה על היהדות, לא הלכנו לבית הכנסת היינו שקועים בעבודת האדמה ובלמודים, כשהתבגרתי קצת למדתי מקצוע של אמנות בפסול נמשכתי ליצור צורות והורי עודדו אותי לכה, למדתי והשקעתי באמנות זו את רב שעות היום ועם הזמן נהייתי ממש מקצועי, הכנתי פסלים רבים בגדלים שונים ובצורות שונות.

בניתי לעצמי - בחצר הגדולה של בית הורי - חדר גדול, רכשתי פמות גדולה של חמור ועוד כל מיני חמרי גלם, והייתי יושב שעות על גבי שעות בחדרי, ומיצר דמויות שונות לפי רוח הדמיון ששרתה עלי, עם הזמן התחננתי ועברתי לגור בדירה משלי בסמיכות לבית הורי, כאשר בכל יום אני יוצא לחדר העבודה שלי, ומיצר יצירות שונות, הייתי מעביר חלק מהיצירות לחנייות שונות שהיו מוכרים כלי אמנות והייתי מתפרנס מכך.

ערב אחד כשישבתי עם רעייתי בחצר והשקפנו אל המרחבים הענקיים שמוילנו, שאלה אותי רעייתי 'תגיד מה אנו כבר עושים?' לא הבנתי את שאלתה והשבתי מה זאת אומרת 'אני עבד ואת עובדת, יש לנו בית, מה חסר לנו? היא אמרה לי נכון אבל בשביל מה? האמת שגם אני הייתי שואל את עצמי מדי פעם את אותה שאלה, אבל הייתי שוקע מיד בעבודה ומעביר את המחשבה הזו מראשי, אבל הפעם הרגשתי שאני צריך לתת לשאלה זו מענה.

השבתי לה בשאלה 'ומה את רוצה לעשות?' היא ענתה 'שמעתי מחברה על סמינר ביהדות והייתי רוצה ללכת לשמע, אולי זה יתן לנו קצת משגים חדשים, מה דעתך?' עניתי לה שאין לי בעיה ללכת מה כבר אפשר להפסיד גם ככה החיים קצת משעממים ולמה לא לגנו, הלכנו לסמינר שם נפתח לי צהר חדש והנשמה שלי בלעה בשקיקה כל מלה.

אחרי השבוע של הסמינר החלטנו שאנחנו עוברים דירה למקום שיש בו יהודים שומרי תורה ומצוות, המשפחה שלנו קבלו זאת בהלם, כי במושבה כלם גדלים יחד וגם אחרי החתונה ממשיכים לגור ולסיע זה לזה, ופתאום הודענו שאנחנו עוזבים, הם נסו להניא אתנו מכוננתנו, אך כשראו שאנו נחושים בדעתנו, הם לא הפריעו לנו וכך ארזנו שתי מזודות ועברנו להשתכן אצל משפחה בירושלים עיר הקדש, שבלבם הגדול הקצו לנו חדר בביתם הקטן.

נכנסתי לישיבה לבעלי תשובה וכך התעלתי יותר ויותר בתורה ובמצוות עם הזמן שכרנו דירה השכנים האירו לנו פנים וסיענו בדינו, היינו מתארחים אצל משפחות שונות בסעדת שבת והרגשנו בחיק משפחה תומכת ומחזקת, היינו כל כך נרגשים ומאשרים שזכינו לשוב בתשובה והשלמנו פערים של חסר ידע במהירות עצומה.

יום אחד ישבתי בבית המדרש ועינתי במדרשים על הנסיונות של אברהם אבינו - בבית הספר לא למדו אותי על כך מאומה, והייתי צריך ללמוד הכל מהתחלה כמו ילד בחינך - וכך קראתי את הספורים עם הפסלים שאברהם אבינו שבה לפתע הדהדה במחיי המחשבה על הפסלים שאני בעצמי פסלתי, ברגשות מעורבות נגשתי לראש הפסל וספרתי לו על החדר שהשארתי במושבה, עם כל הפסלים שבו, הוא החזיק בידי ואמר בהתרגשות 'יש לך כעת את הנסיון של אברהם אבינו, איזו זכות תהיה לך כאשר תשבר את כל הפסלים שעמלת עליהם כל כך, אני ממש מקנא בך'.

האמת שהיה לי קשר רגשי לפסלים שיצרתי בעצמי, אבל לא היה לי ספק אם לשבר אותם, התגברתי על רגשותי ועוד באותו יום יצאתי עם רכב גדול יחד עם רעייתי למושבה, בקרתי אצל משפחתי ואחר כך יצאתי לחדר העבודה, העמסתי את כל הפסלים על הרכב ויצאתי חזרה לירושלים, על יד ביתנו הייתה חרשה גדולה פרקתי שם את כל הפסלים, סדרתי את כלם ממש כמו מה שיצרתי בדעתי שהם היו מסודרים בחנות של תרח, ואת הפסל הגדול שמתי באמצע.

אחר כך לקחתי פטיש גדול ואמרתי 'רבונו של עולם לפני אלפי שנים אברהם אבינו לקח פטיש ושבר את כל הפסלים, פי הוא האמין בך לכה, וכעת אני הנכד שלך צועק "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" ה' מלך ה' מלך ה' ימלך לעולם ועד ה' הוא האלקים ואין עוד מלבדו, אני מודה לך על הזכות שאתה נתן לי לבער את כל הפסלים', וכך בשמחה ובהתרגשות עברתי מפסל לפסל ושברתי את כלם, אחר כך נגשתי לפסל הגדול ויחד עם בני ביתי נפצנו אתו לרסיסים.

בסיום מלאכת הקדש פצחתי ברקוד, הכנו אכל בשרי על האש וישבנו לסעודת מצוה על המצוה הגדולה שזכינו לקיים, למרות שאבדתי במו ידי פסלים שעלו לי בעמל ובדמים מרבים, הרגשתי בלבי שזכיתי במיליארדים, עד היום אני אמן ליצור כלי בית ומתפרנס ממסירת שעורים בתחום.

כד כבד אני מחזק בתורה ובמצוות את משפחתי שנשארו בדרום, אחי שירש את האדמה מאבי מתקשר אלי בתחלת כל חרף לברר מתי אפשר כבר לבקש מה' שיריד לנו גשם, וכן להזכיר לי שאתפלל בכונה בכדי שיצמח לו יבול טוב.

בימים אלו שאני יושב וכותב לכם את הספור, לבי מצר מאד על השמועות הקשות והטרנדית הגדולה והעצומה שארעה בדרום, ב"ה אני זוכה לארח את משפחתו של אחי שברח מאימת המלחמה, והוא מתחזק יותר בשמירת התורה והמצוות ומגלה את האור שביהדות, וכלי תפלה לשלום כלל ישראל הנמצאים בצרה ובשביה ושברוב ממש יחרזו כלם בתשובה, ונזכה שייתקיים בנו "ושבו בנים לגבולם" בגאולה השלמה, אמן.